

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/240/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714200352
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2714200352.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, zast. splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubáňiho 16, proti žalovanému: H. E., nar. X. E. XXXX, bytom I., H. XXX/XX, o 859,80 eur s príslušenstvom, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Bratislava, Šafárikovo námestie 7, zast. advokátom: JUDr. Bohdan Jakubis, Bratislava, Dobrovičova 13, vedenej Okresným súdom Skalica pod sp. zn. 5C/50/2014 takto

rozhodol:

Odvolací súd p r i p ú ť a späťvzatie žaloby, rozsudok Okresného súdu Skalica z 22. januára 2015 č. k. 5C/50/2014-41 r u š í a konanie z a s t a v u j e .

Žalobkyňa ani žalovaný nemajú právo na náhradu trov konania.

Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa I. žalobu zamietol; II. žalovanému náhradu trov konania nepriznal; III. žalobkyňi uložil povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane žalovaného (správne ich „náhradu“ - pozn. odvolacieho súdu) vo výške 118,98 eur, a to k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka do troch dní od právoplatnosti rozsudku a IV. určil, že v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným 6. mája 2009 sú neprijateľné podmienky uvedené v bodoch 14.1., 14.2. a 14.3., ktoré sú zároveň neplatné.

Proti takémuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (viď č. I. 56 až 61 spisu). Následne však podaním z 18. marca 2015, došlým súdu prvého stupňa 2. apríla 2015, vzala späť žalobu v celom rozsahu späť (viď č. I. 65).

Žalovanému i vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane boli v nadväznosti na tento dispozitívny úkon žalobkyne doručené späťvzatie žaloby spolu s výzvou odvolacieho súdu z 10. júna 2015, aby sa v lehote 10 dní vyjadrili, či so späťvzatím súhlasia s tým, že ak sa v stanovenej lehote nevyjadría, bude sa predpokladať, že nemajú námietky. Výzva spolu so späťvzatím žaloby boli doučené žalovanému 22. júna 2015 a právnenmu zástupcovi vedľajšieho účastníka na strane žalovaného 6. júla 2015.

Žalovaný a ani vedľajší účastník na jeho strane sa napriek výzve odvolacieho súdu v stanovenej lehote a ani do rozhodnutia odvolacieho súdu nevyjadrili, preto má odvolací súd za to, že so späťvzatím žaloby súhlasia.

Podľa § 208 a § 79 poslednej vety O. s. p. ak je žaloba vzatá späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

Ak v prejednávanej veci žalobkyňa napadla včasným odvolaním rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, spôsobila tým i nedostatok právoplatnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa až do času nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní. Tým nielenže otvorila cestu k preskúmaniu správnosti rozhodnutia v prvom stupni (zo strany odvolacieho súdu), ale až do času pristúpenia odvolacieho súdu k vecnému vyriešeniu problému nastoleného odvolaním (čiže k rozhodnutiu o odvolaní) bol vytvorený i priestor pre prípadné úvahy o tom, či v začatom konaní (či už odvolacom alebo celom) bude žalobkyňa pokračovať. Výrazom nezáujmu pokračovať len v odvolacom konaní by bolo späťvzatie odvolania s následkom v podobe povinnosti odvolacieho súdu zastaviť len odvolacie konanie (tu pre prípad záujmu por. i § 207 ods. 2 a 3 O. s. p.), výrazom nezáujmu pokračovať v konaní potom späťvzatie žaloby (urobené aj v tejto konkrétnej veci), spojené so zastavením konania, čomu však v čase po rozhodnutí súdu prvého stupňa musí predchádzať i pripustenie späťvzatia a zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, brániaceho zastaveniu konania. Pre úspech zámeru iniciátora konania skončiť konanie druhým z práve priblížených spôsobov síce platné procesné právo Slovenskej republiky vyžaduje tiež, aby tu nebol nesúhlas toho, voči komu požiadavka uplatnená žalobou smeruje (žalovaného alebo aj viacerých osôb v takomto procesnom postavení), i táto podmienka však bola v prejednávanej veci splnená (v tejto súv. por. výzvy súdu adresované žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane na č. l. 71 a 72, doručenky na č. l. 70 ako aj úradný záznam o nedoručení vyjadrenia týchto osôb pred rozhodnutím o späťvzatí žaloby na č. l. 73 spisu).

Zastaveniu konania na základe späťvzatia žaloby tak v prejednávanej veci nič nebránilo a odvolací súd preto rozhodol spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto svojho uznesenia a to po prejednaní veci bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. (s prihliadnutím k uvedenému vyššie totiž už takto nešlo o vec samu ani o žiaden zákonom ustanovený prípad potreby pojednávania aj takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu).

Zastavenie konania (ako celku) odvolacím súdom (v nadväznosti na pripustení späťvzatia žaloby a zrušení rozsudku súdu prvého stupňa, predstavujúceho prekážku zastavenia konania) so sebou nieslo aj povinnosť rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania (celého).

Zastavenie konania tu z procesného hľadiska zavinila (späťvzatím žaloby) žalobkyňa a principiálne by to tak bola ona, kto by mal zaplatiť procesnému súperovi náhradu trov konania. Žalovanému však v konaní preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli a aj pre prípad opaku platilo, že procesného práva na náhradu trov konania prvostupňového sa vzdal najneskôr nepodaním odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa a v prípade trov konania odvolacieho nepodaním návrhu na priznanie náhrady (hoci ide o nutnú procesnú podmienku podľa § 151 ods. 1 O. s. p.).

Mierne odlišná situácia tu ale bola u vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, ktorý návrh na priznanie mu náhrady trov konania (na právnej službe) podal a dokonca aj vyčíslil, v tomto prípade však podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k naplneniu kritéria účelnosti vyčíslených a požadovaných trov (§ 142 ods. 1 O. s. p. a contrario).

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Práve odcitované ustanovenie síce nedopadá priamo na rozhodovanie o trovách konania skončeného zastavením (o aký prípad šlo v prejednávanej veci), nakoľko upravuje rozhodovanie o trovách konania skončeného vecným rozhodnutím (rozsudkom) v prospech jednej strany sporu (k čomu môže dôjsť v tzv. sporovom konaní buď úplným vyhovením žalobe alebo naopak jej úplným zamietnutím), toto však

obsahuje vyjadrenie jednej zo zásad vlastnej všetkým rozhodovacím procesom o trovách konania (teda aj rozhodovaniu podľa § 146 ods. 2 O. s. p.), ktorou je, že súd prizná len náhradu trov potrebných (rozumej nevyhnutných) na účelné bránenie práva, čiže len takých trov, ktoré možno považovať objektívne za vynaložené účelne.

Medzi trovy konania s nárokovateľnou náhradou potom zásadne patria i trovy reprezentované odmenou a súvisiacimi náhradami advokátov v súvislosti s poskytovaním nimi právnych služieb ich klientom (účastníkom súdnych konaní), keď tu nepochybne treba súhlasiť i s prípadným argumentom o neodňateľnom práve na súdnu a inú právnu ochranu a skoro tragikomicky musela pôsobiť úporná snaha žalobkyne (v odvolaní) obhajovať neexistenciu práva spotrebiteľských združení na náhradu trov vznikajúcich im v súvislosti s právnym zastúpením advokátmi v tzv. spotrebiteľských veciach so súbežným uplatňovaním požiadavky na náhradu za vlastné právne zastúpenie (v ktorom prípade inak odvolaciemu súdu uniká rozdiel medzi namietanou paušálnou obranou vedľajšieho účastníka a rovnako paušálnym uplatňovaním práv zo strany žalobkyne).

Otázka využitia práva na právnu pomoc advokáta a otázka účelnosti v takejto súvislosti vynakladaných trov sú však otázkami, ktoré majú len čiastočný súvis a ktoré preto neslobodno zmiešavať (bez ďalšieho). V každom prípade namietanej účelnosti takýchto trov tak treba robenie záverov podriaďiť tomu, či by inak advokátom zastupovaný účastník bol v konkrétnej situácii schopný uplatňovania ním práv (resp. obrany voči uplatňovaniu práv niekým iným) aj bez pomoci advokáta, samozrejme za podmienky schopnosti hájenia práv spôsobom zásadne rovnocenným s tým, ako sa do problému „vloží“ advokát.

Pri nazeraní na tento problém aj z práve priblíženého uhla pohľadu potom len veľmi ťažko šlo prehliadnuť, že advokát vedľajšieho účastníka tu (obdobne ako v iných tunajšiemu súdu známych a ním skôr prejednaných vecí za účasti rovnakého vedľajšieho účastníka i advokáta) požadoval (nad rámec paušálnych náhrad) odmenu za 2 úkony právnej pomoci, z ktorých tým prvým bolo prevzatie a príprava zastúpenia (toto samostatne nehonorovateľné, pretože ak by advokát okrem takéhoto úkonu už pre klienta nevykonal žiaden iný, vytratil by sa zmysel zastupovania) a druhým vyhotovenie písomného podania z 24. novembra 2014, ktoré obsahuje okrem zjavne nesprávneho označenia žalovaného (ktorým nie je „F. C.“, ale „H. E.“) len údaje a argumentáciu nasvedčujúce tomu, že sa takýmto podaním paušálne uplatňujú iba také argumenty spochybňujúce nárok žalobkyne, ktorých výskyt (a opodstatnenosť) sa síce v tzv. spotrebiteľských veciach v rôznej miere očakáva, no v žiadnom prípade nezaručuje. Vedľajší účastník vo vyjadrení z 24. novembra 2014, ktoré má formu vzorového podania, totiž len vo všeobecnosti vzniesol námietku premlčania a uviedol paušálne všeobecné námietky voči zmluve o úvere, ktoré sa dajú použiť identicky aj v iných konaniach. Vedľajší účastník tak vstúpil do súdneho konania, ale konkrétne kvalifikované právne úkony do rozhodnutia súdu prvého stupňa právnym zástupcom vedľajšieho účastníka urobené neboli a úkony vedľajšieho účastníka žiadnym spôsobom neprispeli k úspechu žalovaného v konaní, pretože mali len všeobecný obsah a námietky v nich obsiahnuté bol súd prvého stupňa oprávnený (i povinný) skúmať ex offo (porovnaj napr. s uznesením Krajského súdu v Trnave z 27. apríla 2015 č. k. 23Co/189/2015-60).

Odvolaciemu súdu zároveň nie je zrejmé ani to, akým spôsobom mohol vedľajší účastník zastúpený advokátom skutkovo argumentovať voči žalobe mu doručenej až po vyhotovení (a tiež doručení okresnému súdu) vyššie označeného podania, keď vyjadrenie k žalobe bolo súdu prvého stupňa doručené 28. novembra 2014 a žaloba s prílohami bola vedľajšiemu účastníkovi doručená až 3. decembra 2014. Nemožno preto hovoriť o tom, že vedľajšiemu účastníkovi patrí náhrada trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia, pretože sa so žalobou nemal príležitosť zákonom predpokladaným spôsobom v konaní oboznámiť.

Odhliadnuc od toho, že k zamietnutiu žaloby v prvom stupni, resp. k zastaveniu konania súdom odvolacím došlo bez ohľadu na procesný postoj vedľajšieho účastníka (napriek tomu, že súd prvého stupňa takýto názor odvolacieho súdu nezdieľal - v tejto súvislosti pozri záver odôvodnenia napadnutého rozsudku), odvolací súd práve vo vyššie uvedenom (i s použitím úpravy z ust. § 150 ods. 1 O. s. p.) videl dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý priznanie náhrady jemu nebolo možným, hoc aj v tomto prípade o vzniku trov pochybnosti byť nemuseli.

Práve tým bola daná rozdielnosť (i formulačná) rozhodnutí o trovách konania tzv. hlavných účastníkov konania (na jednej strane) a vedľajšieho účastníka (na strane druhej), z ktorých to prvé bolo výrazom uplatnením pravidla podľa § 224 ods. 1 a § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (podľa ktorého žiaden z účastníkov zastaveného konania nemá právo na náhradu jeho trov) a druhé jednou z možných variácií na rozhodnutie podľa výnimky, zakotvenej v ust. § 146 ods. 2 vety prvej O. s. p. (v tomto prípade preto, že tu existencia trov vedľajšieho účastníka aj návrhu na priznanie ich náhrady privodili práve nutnosť rozhodnutia inak než podľa pravidla, ako tento problém a jeho možné riešenia boli rozobraté napr. v uznesení Krajského súdu v Trnave zo 7. novembra 2013 č. k. 10Co/2/2013-89).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.